

een cataract, in uw papieren bootje. Maar gij zijt heroïek en volstrekt, onverzoenbaar en absoluut. Gij dient de waarheid niet om het succes maar omdat uw waarheid uw leven is. De leuke koopman Cornelis Crul, uw tijdgenoot, heeft zich vergenoegd met wat bitterzoete grapjes en met die embusqué-moraliteit van: Mondt toe, borse toe. Die schamelarme houding van „we duiken als het waait”, met hier en daar een klein schimpscheutje op de nieuwlichters. Gij zijt er op los gegaan met een hemelsch geweld en men moet maar even het stof van uw boeken schudden om den daver van uw drift te voelen trillen. Wij denken nu dat het rythme een hoofdelement van het gedicht moet zijn. Uw rythme is niet zeer verscheiden en prettig, maar het is zoo onstuimig, het heeft zulk een machtige vaart, het heeft zooveel adem dat het door het struikgewas van onze kreupele gevoelens en dagelijksche gedachten heenvaart als een rukwind, die stof en dorre takken heenvoert. Hoe beweegt uw vers zich naar den stok, naar den slotregel die steeds weerkeert, een hamerend referein, en die ineens de opsomming of de ontwikkeling der gedachten naar omhoog rukt met een lapidaire formule die heel uw haat en verteederling samenvat. Zoo iets sterft niet. Er werd geen kreet in de wereld hard en zuiver uitgestooten, die zonder echo bleef. Uw roep om redding tegen het gevaar der bandeloosheid, gevolg van de Luthersche schijnbare bevrijding, geldt nog altijd. Er zijn ook nu nog simpelen van geest die de bevrijders beluisteren en dan naïef hun gezegden in daden omzetten. Gij hebt gevoeld dat men niet straffeloos van een zwak geslacht de laatste banden kon wegnemen zonder dat allerlei onheil dreigen ging. Gij hebt gelijk gehad, Anna. Daarom leeft uw gedicht, maar het gedicht op Christoffel Fabritius, die in 1564 te Antwerpen werd verbrand, leeft ook. Het laat telkens een koude rilling in den rug wanneer men leest:

De Schoutet sprack: tsa Beul haest uwe sake
Die hem doorstack
daer hij stont aende stake. . . .

— Op een schotel aan den wand, zei Anna, lees ik de aanmaning „Kiest partij”. Waarom zit ge mij nu kettersche gedichten op te dreunen wanneer ge mijn werk wilt waardeeren, aan mij die de ketterij met elken vezel bevocht. Hebt gij niet gekozen?

— Dat ding hangt er maar, zei ik, om me aan te zetten partij te kiezen, want ik zou het spontaan niet doen. Op een voetbalmatch ben ik haast gelyncht geworden omdat ik de twee partijen toejuichte wanneer ze iets goeds deden. Ik juich de katholieke voorvechtster toe maar ik applaudisseer de twee dichters!

— Een beetje wervelloos en æsthetisch zijt ge aangelegd, meende Anna. Maar zijt